

AKO OSLOBODIŤ PRAVDU
UVÄZNEŇÚ V SNE

KEPLER

NÁMESAČNÍK



ikar

KEPLER

NÁMESAČNÍK

Preložila Jana Melichárková

Lars Kepler
SÖMNGÅNGAREN

Copyright © Lars Kepler 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © 2025 by Jana Melichárková

Cover design © Hummingbirds, www.hummingbirds.se

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0129-9

Spánok a sen vždy vandrovali spolu s nami ľuďmi ako dvaja záhadní spoločníci.

V gréckej mytológii sa boh spánku volá Hypnos, býva v tmavej jaskyni obklopený vlčím makom vedľa rieky zabudnutia. Keď Hypnos spí, bdie nad ním jeho syn Morfeus – boh snov.

V súčasnosti delia výskumy spánok na dve hlavné fázy: hlboký spánok a REM spánok. Počas hlbokého spánku sú elektrické vlny v mozgovej kôre veľké a pomalé. No v dvoch alebo troch prípadoch počas noci sú vlny rovnako krátke a rýchle ako u bdelych ľudí. Táto fáza sa nazýva REM spánok (podľa anglického Rapid Eye Movements), lebo vtedy sa dokonca aj oči hýbu rýchlo.

Parasomnia je spoločné pomenovanie pre poruchy spánku, keď sa mozog nachádza jednak v stave spánku a jednak v stave bdelosti.

Dobre zdokumentovaná porucha, ktorá sa nazýva námesačnosť alebo somnambulizmus, sa objavuje u piatich percent všetkých detí, no je oveľa vzácnejšia u dospelých.

Ako pri väčšine parasomnií sa takmer všetka námesačná chôdza vyskytuje počas hlbokého spánku a trvá iba pár minút, no jestvujú aj takí, u ktorých k námesačnej chôdzi dochádza počas REM fázy. U nich sny aktivujú fyzickú činnosť, takže ľudia sú schopní obliecť sa, odomknúť dvere a vyjsť z domu.

PROLÓG

Striebristé svetlo daždivej oblohy sa trbliece v nepokojných kruhoch kaluží, v odkvape a preplnenom zinkovom džbere.

Matka stojí v daždi na štrkovom dvore medzi hrdzavým autom starkého a drevárňou. Blond vlasy má zmáčané, podprsenka a džínsy vlhkom stmavli.

Z rán vyteká čerstvá krv rovnakou rýchlosťou, ako ju dážď zároveň zmýva.

Dnes ráno sa porezala na celom tele a v predsieni odhodila nôž v puzdre na zem. Potom vyšla bosá z domu.

Chlapec vyzerá z predizby a pozoruje zakrvavenú kľučku, hrboľaté tapety na stenách, nôž na palubovej podlahe a prázdnu fľašu Renat vodky, ktorá stojí medzi otcovými čižmami na plachtenie.

Matka sa celú noc rozprávala s kanistrom benzínu v aute a so sekerou v kôlni, na oboje kričala a potom žiadala nebesá, aby otec prišiel domov.

Chlapec sa znova vráti do svojej izby a pozerá na ňu cez okno. Dážď rýchlejšie bubnuje na plechovej streche a podokenici pred ním.

Odkvap je zanesený lístím a preteká.

Oceľový drôt potiahnutý plastom na chlapcovom ľavom zápästí vedie pozdĺž zábradlia, ktoré je pevne priskrutkované k stropu. Lano mu dovoľuje voľne sa pohybovať po izbe. Môže ležať v posteľi, stáť pri okne, sedieť na zemi a hrať sa so svojimi vecami.

Má gumeného trolla s oranžovými vlasmi špicatými ako plameň, ohybného Ružového pantera a americké policajné auto, ktoré prvý týždeň modro blikalo.

Keď je pripojený k ocelovému lanu, môže vyjsť do predizby a ísť na záchod, no nie k vchodovým dverám. Ak vystrie ruku a ocelové lano sa napne tak, až ho páli zápästie a ťahá v podpazuší, môže nazrieť do kuchyne s vytrhanou podlahou.

Matka vezme v kôlni sekeru, znova vyjde do dažďa a stojí so sklonenou hlavou vedľa kopy automobilových pneumatík a hrdzavých blokov motorov.

Svetlo z veľkého neónového nápisu o servise traktorov spôsobí, že dažď za ňou svieti. Zdvihne bradu, pomaly sa otočí, ukáže naňho v okne a veľkými krokmi zamieri k domu.

ÚVOD

Obrovská vesmírna loď Razor Crest sa pokojne vznáša v tme a tichu. Matka sa usmeje, keď hľadá na syna. V bledom svite mesiaca, ktoré dopadá cez zapečatené okno, má syn bledú tvár. Medzi obom sa dá vytušiť malá vráska.

Rovnomerné dýchanie sa dá pozorovať na žalúdku a hrudníku.

Po kúpeli, obloženom chlebíku na večeru a po vyčistení zubov mu dala pätnásť miligramov fenotiazínu a teraz hlboko spí.

Stále sa cíti vystresovaná, lebo Robert prišiel, kým bol chlapec hore, a musela klamať vlastnému synovi, že to bola donášková služba s balíkom kancelárskeho papiera.

Objektív kamery detskej pestúanky je otočený na jeho spiace telo.

V spálni stále slabo prúdi vzduch, hoci sa hýbe opatrne. Na nylonových lankách sa zľahka pohojdáva veľká kozmická loď zo sivého lega.

Čo najtichšie sa vykradne na chodbu, zatlačí dvere a otáča kľúčom v zámke, keď vnútri niečo spadne na zem.

Zadrží dych a počúva pri dverách.

Chlapec spí.

Z veľkej spálne počuť jemnú hudbu, hoci Robertovi povedala, aby bol úplne ticho. Zamkne, napravi si šaty, prejde chodbou, minie dvere s oknom a schodisko vedúce na dolné poschodie.

Robert sedí v šere na stoličke s opierkami s telefónom v ruke a zašepká prepáč. Nemôže si pomôcť a usmeje sa, keď mu pozrie do očí. Robertove krátke kučeravé vlasy, strieborná minca na

krku a nahý hrudník spôsobili, že sa podobá mladému rímskemu cisárovi.

„Zaspal,“ oznámi.

„Okej, tak na čo čakáme?“ usmeje sa Robert.

„Ak sa pýtaš mňa, tak vždy na teba,“ odvetí.

„Som tu, prišiel som,“ vstane.

Prišiel si, videl si, zvíťazil si, pomyslí si žena a podíde k oknu, zatiahne závesy a náhle cíti v hrudníku nával úzkosti. Veľký mesiac v splne visí nad korunami stromov, zjazvený a striebrosivý. Dole na príjazdovej ceste k domu v tieni javora stojí Robertovo hrdzavé auto.

„Prišiel niekedy domov príliš skoro?“ spýta sa Robert.

„Aj tak som znepokojená,“ zahľadí sa naňho.

„No tak poď, šlohol som fľašu bubliniek od...“

„Počkaj,“ preruší ho a zdvihne ruku k ústam.

„Čo je?“ spýta sa Robert.

„Nič, len som si uvedomila, že som nechtiac otočila kľúčom dva razy.

„Záleží na tom?“

„Ani nie, ide len o *mňa*, veď vieš, rutina. Chcem sa k nemu dostať rýchlo, ak to bude potrebné,“ povie a vyjde zo spálne.

Chodba je tmavá a chladná.

Na zemi pri stene stojí vysávač so šnúrou omotanou okolo neho.

Keď zastane pred synovými dverami, nemôže si pomôcť, musí sa obzrieť ponad plece. Robert stojí tesne pred prahom a ukazuje jej fľašu s perlivým ružovým vínom, ktoré našiel dole v kuchyni. Vždy taký nedočkavý. Usmeje sa, zdvihne palec a otočí kľúč v zámke proti smeru hodinových ručičiek.

Mechanizmus cvakne.

Pomyslí si, že priloží ucho k dverám, no impulz preruší, keď z izby počuje tlmené odfukovanie.

Keď sa vráti, Robert čaká v mesačnom svite s dvoma plnými pohármi. Jeden jej podá a pozrie jej hlboko do očí.

Pripijú si, pobožkajú sa a napijú. Ich tiene sa strašidelne pohybujú na starom zvone svätého prijímania, ktorý visí nad manželskou posteľou.

„Dobre,“ ulaví si žena a sadne si na kraj postele.

Na obrazovke monitora vidieť chlapcovu pokojnú tvár a pravidelný dych pod svetlomodrou prikrývkou.

Cez reproduktory počuť šušťanie, keď v spánku prejde ručičkou po plachte.

Robert vypije svoj pohár, nechá ho na bielizníku pri flaši, podíde k nej, nakloní sa a jemne ju pobožká na pery.

Žena opatrne odloží pohár na nočný stolík, položí mu ruky na boky a pozrie nahor do jeho ohnivých očí.

„Na čo myslíš?“ spýta sa ho, nedarí sa jej skryť úsmev.

„Čo myslíš?“

Žena spustí zrak a zbadá, že sa mu džínsy začínajú napínať, jemne ho bozkáva na rázporok, kým nestvrdne a látka sa nezapne tak, až sa odhalí zips.

„Pod,“ usmeje sa.

Presunie sa na posteľ, odstrčí vankúš, ľahne si na chrbát a pozrie na monitor. Tvár jej syna sa v chladnom svetle splnu podobá vajcu z olova. Robert si rozopne džínsy, zapotáca sa, keď po nich pošliape. Vylezie na posteľ, bozkáva ju na Venušin pahorok a vydychuje horúci dych cez jej šaty.

V žalúdku sa jej zatrepocú motýle, keď jej rukami zablúdi pod šaty, stiahne nohavičky a oddelí stehná.

„Pod,“ šepká žena a hľadá k tmavým dverám.

Ľahne si na ňu a s úsmevom jej bozkáva pery. Žena ticho zapalá po dychu, zatiaľ čo do nej pomaly vkráča. Rozťahne stehná a v nehybnom okamihu ho úplne obklopí.

Bradavky jej pod hladkou vnútornou stranou podprsenky stvrdnú.

Robert sa vytiahne a so stúpajúcou intenzitou rytmicky priaráža. Posteľ naráža do steny a zrazu zvonec svätého prijímania cinká do taktu.

Žena v duchu vidí opusteného chlapca, ktorý kráča borovico-
vým lesom s rolničkou na šnúrke okolo krku.

Pozrie na monitor, odoženie myšlienky, zavrie oči a vráti sa
k potešeniu. Pri nárazoch sa jej pohojdávajú prsia, napína stehná
a panvové dno. Drží sa jeho vyklenutého chrbta, blíži sa k vyvr-
choleniu, po niekoľkých sekundách sa s dychčaním uvoľní, napne
svaly a dosiahne dlhotrvajúci orgazmus.

Snaží sa stonať potichu, ohne prsty na nohách, spotia sa jej
korienky vlasov a z dialky počuje, ako na ulici zastalo auto.

Robert pokračuje, rýchlo dýcha, naráža tvrdsie a ejakuluje
s tlmeným výdychom. Potom na nej leží a lapá po dychu. Vyteká
z nej, cíti to dole medzi polkami.

Jeho srdce prudko búši oproti tomu jej.

Tieto údery, pomyslí si žena, toto odpočítavanie.

Ležia navzájom prepletení a žena premýšľa, že by si mali dať
vino, sedieť v posteli a prebrať ich spoločnú budúcnosť.

S trhnutím sa v tme prebudí na silné buchnutie. Okno v spálni
je dokorán.

Strešná škridla sa s treskotom rozbije o trávnik, potom začuje
hrozný krik.

1

Nad vårberským centrom je novembrová obloha tmavá ako liatina. Čoskoro budú tri hodiny ráno, ulice sú prázdne.

Policajné auto sa pomaly šinie popri zamrežovaných oknách salónu krásy.

Kolegovia John Jakobsson a Einar Bofors ticho sedia bok po boku. Takmer pred rokom sa prestali rozprávať.

Keď nemusia komunikovať, mlčia.

Vrecúško so zvyškami zo stánku s občerstvením stojí na podlahe pri Einarových nohách a auto zaplňa vôňa pečeného mäsa a pach studeného fritovacieho oleja.

John bubnuje po volante, a kým sa pozerá cez čelné sklo, ako zvyčajne myslí na svojho bledosivého staršieho brata.

Zaprášené sklá s reklamou odrážajú svetlo z vchodu do metra. Medzi betónovými stĺpmi arkády sa nazhromaždili smeti, staré lístie a rozbité sklo.

Pred dobročinnou organizáciou Stadsmissionen ležia prázdne plechovky od sprejov, plastové vrecká a sploštené kartóny. Ponorení do vlastných myšlienok prechádzajú popri parkovisku a pri etiópskom kostole zabočia doprava.

Vo svetle pouličných lúčov sa nadol znášajú veľké snehové vločky, celá mestská štvrť zrazu vyzerá ako z rozprávky.

Pre Johna je to ako nepríjemný pozdrav z detstva.

Mliečny svit obrazovky stanice POLMAN osvetľuje jeho pevne zovretú ruku. Einar vytiahne svoju dózu so šnupacím tabakom presne v tom okamihu, keď sa ozve výzva z regionálneho riadiaceho strediska.

Ide o prebiehajúce vlámanie v Bredänskom kempingu.

Einar odpovie na výzvu zároveň s tým, ako John zabočí na zadný dvor potravín, obíde zelené recyklačné kontajnery a znova vyjde na cestu.

„Kemping je na zimu zatvorený a majiteľ sa nachádza na Floride,“ informuje operátor. „No bezpečnostné kamery má pripojené na telefón a vidí, že sa práve svieti v jednom karavane.“

Bez húkačiek či výstražných svetiel sa policajné auto zvýšenou rýchlosťou pohybuje po prázdnej ceste popri rade výškových budov a starej kotolní.

Stierače odmetajú vločky z čelného skla.

Nerozprávajú sa, obaja však myslia na to, že vlámanie sa týka niekoho, kto sa snaží v noci nezamrznúť: bezdomovca, človeka bez dokladov, feťáka, alkoholika alebo duševne chorého.

Je to bežné.

Minú hotel Scandic a zabočia na ulicu Skärholmsvägen.

Pred takmer piatimi rokmi sa Johnovi podarilo otvoriť paklúčom dvere izby staršieho brata. Luke ležal s modrými perami na zemi vedľa postele. Slučka zo zožltnutej gumy mu voľne visela okolo ruky a vatový tampón s krvavou škvrnou priľnul na jeho tričko s Nirvanou.

John nikdy nezabudne na zreničky doširoka otvorených očí. Boli neskutočne malé, akoby ich tam namalovali hrotom ihly.

Potom ako John začal slúžiť v teréne, vždy so sebou nosil tri balenia protijedu Naloxon, hoci nepatrili do výbavy. O nič nejde, vravieval, no pomocou nosového spreja dosiaľ zachránil život ôsmim ľuďom.

Prechádzajú okolo tmavého futbalového ihriska, cez priemyselnú zónu a vchádzajú do prírodnej rezervácie Sätterskogen.

Keď zastanú pred oceľovými bránami kempingu, uplynulo osem minút, odkedy odpovedali na výzvu.

Obchod, kancelária a thajská reštaurácia sú mimo sezóny zatvorené. Snehové vločky pomaly klesajú vzduchom a pristávajú na asfaltovom priestranstve pred nimi.

John s Einarom mlčky vystúpia z auta a prelezú bránu. Prezrú si mapu miesta, nájdu stojisko G a vykročia.

Veľký kemping je bez áut, stanov a ľudí zvláštne prázdny.

Prejdú krížom cez žltý trávnik s mriežkovým vzorom cestičiek k stojisku karavanov.

Vpravo vidno kopce s holými listnatými stromami. Vločky sa znášajú medzi čierne rozprestierajúce sa konáre.

Míňajú malé ihrisko a miesto na vyprázdňovanie prenosných záchodov, potom vojdú medzi karavany stojace na drevených paletách. Akustika sa zmenila a zvuk ich krokov zachytávajú steny a posielajú ozvenu naspäť akýmsi vtieravým spôsobom.

Okná sú tmavé, zástavky na vysokých televíznych anténach ochabnuto visia a všetky terasy sú prázdne.

John premýšľa o tom, že ten posledný rok sa brata bál, že Luke bol občas nahneváný, bezohľadný, ako vtedy, keď ho John požiadal, aby mu vrátil peniaze, ktoré si požičal.

Už zďaleka vidia svetlo z odláhlého karavanu. Keď sa priblížia, uvedomia si, že svetlo vydáva lampa za závesmi v jednom z okien.

John zastane a naplní si pľúca chladným vzduchom, vytiahne služobnú zbraň, kovovým schodiskom vyjde nahor, prudko zaklope a otvorí dvere.

„Polícia, ideme dnu,“ zavolá bez skutočnej sily v hlase.

Vojde do šera karavanu a vidí, že po plastovej podlahe s parketovým vzorom vedú tmavé stopy nôh v oboch smeroch. Pozrie sa doprava, do chodbičky vedúcej popri dvoch zatvorených dverách a malej kúpeľni.

Všade je ticho a pokoj.

S pištoľou namierenou na zem sa vydá smerom k osvetlenej časti obývacieho priestoru. Pri každom jeho kroku steny a strop praskajú.

Všetko, čo pred sebou vidí, je kuchynský stôl so štyrmi stoličkami. Nepriame svetlo lampy sa slabo odráža na poškriabanom nábytku.

Prudko zastane, keď niekde šikmo pred ním tlmene prehovorí žena.

„Odpovedz, žrebec, odpovedz,“ povie hravo. „Odpovedz, žrebec...“

„Polícia, vchádzam dnu,“ zvolá John a cíti, ako sa mu od návalu adrenalínu postavili chlípky na rukách.

„Žrebec, odpovedz... odpovedz, žrebec, odpovedz... Odpo...“

Žena náhle zmlkne a John so zdvihnutou zbraňou pokračuje vpred.

Stojaci vzduch naplňa kovový pach pripomínajúci vlhký brúsny kameň. V podlahe cíti vibrácie, keď do karavanu ťažkým krokom vojde Einar. John zastane, chvejúc sa dýcha nosom, načúva a potom vkročí do kuchyne, zamáva zbraňou nabok a zakvíli.

Na kuchynskom nerezovom dreze leží celá ľudská noha s náplastou na kolene a s čiernou pánskou ponožkou na chodidle. Svaly a šlachy oddelili desiatky nedbalých seknutí sekerou.

Hlavica kľbu bola vytrhnutá z bedrovej jamky a bielo svieti na pozadí tmavočerveného tkaniva.

„Čo, kurva...“

Steny, strop a podlaha sú postriekané krvou. Na konferenčnom stolíku medzi dvoma kvetináčmi s umelohmotnými kvetmi ležia časti hlavy. Hoci čeľušť a brada chýbajú, John vidí, že obeťou je muž s čiernymi rozstrapatenými vlasmi s koncami odfarbenými na blond.

Krv pokrýva celú dosku stola a slizko kvapká do veľkej kaluže na podlahe.

Telefón ležiaci na pohovke sa rozsvieti, na displeji sa objaví meno Anna. Zároveň sa spustí osobné zvonenie:

„Odpovedz, žrebec, odpovedz... Odpovedz, žrebec...“

V druhej časti karavanu Einar súčasne otvorí dvere do veľkej spálne a zasvieti do nej baterkou. Na manželskej posteli leží trup bez rúk a nôh. Rezné plochy sú nerovné a lajdácke, s bledou chrupekou a odštiepenými pahýľmi kostí.

Hľadá na rozsekané chlpaté mužské brucho, scvrknutý penis a svalnatú tetovanú hrud', krk a spodné časti hlavy.

Matrac je nasiaknutý krvou a celé telo sa tmavo leskne.

Einar cíti, ako sa mu pištoľ v ruke chveje, akoby mu ňou prebiehal prúd. Vizuálny dojem je taký neodbytný, až sa zapotáca.

Baterku si zastrčí pod pazuchu a priloží si ruku k ústam. Keď sa pach kečupu na jeho rukách zmieša so zápachom čerstvej krvi, prevráti sa mu žalúdok.

John začuje kolegu dupotať, pozrie sa naspäť do chodbičky a vidí Einara cúvať zo spálne. Baterka mu spadne na zem, keď tápa po vysielateľke RAKEL, vybehne z karavanu a dávi.

John sa vracia, no prudko zastane, načúva a behá mu mráz po chrbte. Cez steny počuje zvláštny uvoľnený a zároveň mechanický smiech.

Možno to prichádza zvonku, pomyslí si John v okamihu, keď smiech prejde do nariekania, potom opäť zavládne ticho.

S búšiacim srdcom sa blíži k posledným zatvoreným dverám.

Zrazu premýšľa celkom iracionálne. Predstavuje si, že tam vnútri stojí brat Luke s modrými perami, s malými zrenicami a so zakrvavenou mačetou spočívajúcou na pleci.

Zvonka karavanu počuť, ako sa Einar rozrušene a nesúvisle zhovára s regionálnym riadiacim strediskom.

John stlačí kľučku, odstrčí dvere a pištoľ namieri do tmy.

Na stene pod oknom so zatiahnutými závesmi je radiátor s vytiahnutým káblom. Krv postriekala bielu kovovú prednú časť.

Pánt slablo zavrzga presne vtedy, keď sa dvere zastavia. John vystrie ruku dopredu, otvorí dvere dokorán a vojde.

Na zemi vedľa poschodovej postele leží na boku chlapec s odseknutou rukou pod hlavou ako vankúšom.

Bledú tvár má uvoľnenú a oči zavreté. Má oblečené džínsy, tenisky a machovozelený sveter. John sa priblíži, aby mu zmeral pulz.

Na matraci spodnej postele leží sekera. Einar vonku niečo volá.

Keď sa John natiahne dopredu, podlaha pod jeho váhou zavízza.

Zrazu sa chlapec so zatvorenými očami zasmieje. Na zakrvavej tvári zasvietia zuby.

John sa zapotáca dozadu, tápe po pištoli a odistí ju. Pokľzne sa na kaluži krvi, chrbtom sa oprie o stenu a vystrelí do zeme.

Chlapcom trhne a sadne si. Zamrká a nechápavo sa pozrie na Johna. Zakrvavenou rukou si odhrnie ofinu a zvlhčí ústa.

„Kde som? Čo sa stalo?“ ustráchané sa opýta.

2

Bernard Sand stojí vo veľkej kuchyni v tmavočervenom župane a pripravuje bohaté raňajky. Píska si a na vysokej teplote opeká dve zemiakové placky. Je štvrt na osem a jeho prešedivené vlasy sú po noci rozstrapatené.

Než sa stal spisovateľom na plný úväzok, pôsobil ako profesor intelektuálnej histórie na Štokholmskej univerzite. Píše romantické príbehy a medzinárodný úspech dosiahol sériou o súrodencoch DeVillovcoch.

Po šiestich knihách by chcel skúsiť niečo nové.

Nie je znudený, no znepokojuje ho, že ako spisovateľ začína byť príliš pohodlný.

Bernard práve teraz pracuje na siedmej knihe a vo večerníku Expressen má stĺpček o vzťahoch, kde každú nedeľu odpovedá na otázky čitateľov.

Knižná séria ho živí, ale popri samotnom písaní si to vyžaduje aj kopu práce.

Včera kontroloval digitálne zmluvy s Holandskom a Poľskom na dve nové knihy. Hodinu venoval komunikácii s japonským prekladateľom, prostredníctvom e-mailu poskytol tri rozhovory, pričom ani nemal čas sa nimi zaoberať, cez svojho agenta odpovedal na otázky kvôli plánovaným návštevám a nahral pozdravy.

Bernard má päťdesiatdva, z predchádzajúceho manželstva sedemnásťročného syna Huga a s Agnetou žijú spolu už osem rokov.

Je štíhly a dosť vysoký, s bledou tvárou, prenikavými modrými očami a mohutným obočím, ktoré musí každý týždeň strihať.

V panvici to syčí, a keď mu zopár kvapiek rozpáleného masla vyšplechne na ruku, zabolí to.

Bernard položí chrumkavé zemiakové placky na dva tanieriky a pridá crème fraiche, ktorý vyšľahal s nastrúhanou citrónovou kôrou, čerstvým kôprom a korením.

Je pochmúrne zimné ráno.

Celá miestnosť sa odráža v tmavých oknách ako osvetlená divadelná scéna.

Keď Agneta vojde do kuchyne, prinesie so sebou jemný závan parfumu. Urobila si svoje upokojujúce dychové cvičenia, osprchovala sa a obliekla si džínsy a pletený sveter.

„O šesťnásť minút už musím sedieť v aute,“ upozorňuje.

Agneta má ešte stále horúcu tvár, leskne sa ako bronz a v čiernych, nakrátko ostrihaných vlasoch sa jej trblietajú perličky vody.

„Nový rúž,“ poznamená Bernard.

„Dobrý zrak.“

„Je veľmi pekný.“

„Ďakujem, no ak si myslíš, že to stačí, aby som sa ti hodila okolo krku a pobožkala ťa, tak...“

„Urob to,“ preruší ju.

„Myslíš?“ usmeje sa Agneta a opäť zväžnie. „Bože... som taká naivná. Vždy ti tak ľahko odpustím.“

„Prepáč.“

„Lebo moje srdce... moje, žiaľ, dosť hlúpe srdce ťa ľúbi,“ prizná a sadne si k stolu.

„Lúbim ťa.“

Agneta vzdychne a pozrie naňho s vráskou medzi obočím.

„Áno, verím ti, že to myslíš vážne... ale spisovateľ by mal vedieť, že nestačí povedať ľúbim ťa, musí to aj ukázať.“

„Súhlasím,“ pritaká.

Agneta Nkomová má tridsaťsedem rokov, pracuje ako novinárka na voľnej nohe v kultúrnej rubrike, píše tanečné recenzie pre denník Svenska Dagbladet, reportáže pre miestnu

spravodajskú agentúru Bättre stadsdel a robí rešerš do skvelého podcastu o reálnych zločinoch.

Už viac ráz sa pýtala producenta, či by sa nemohla skutočne podieľať na práci a robiť reportáže, sedieť pred mikrofónom v štúdiu a diskutovať o nových teóriách a chybách v policajných predbežných vyšetrovaniach.

Vie, že by bola dobrá, no dosiaľ sa stretla iba s milým údivom a prázdnyimi slovami, že to budú mať na pamäti.

Agneta stretla Bernarda, keď s ním robila rozhovor pred filmovým spracovaním prvej knihy o súrodencoch DeVillovcov. Bol mimoriadne zaneprázdnený, dal jej len tridsať minút, ale stačilo to, aby sa do seba zamilovali.

Bernardovi sa roztrasie ruka, chvíľu počká, kým sa to upokojí, potom priloží veľkú lyžicu kaviáru, nastrihá pažitku a servíruje predjedlo so šampanským napriek istote, že Agneta sa pohára ani nedotkne.

„Naozaj sme sa včera potrebovali porozprávať, ale zaspal si,“ vyčíta mu Agneta tlmene a vezme si príbor.

„Občas spím, no nikdy nie som unavený,“ odpovie a sadne si naproti nej. „Počas neznesiteľných nocí ma dráždi Venuša, naša kráľovná, a Amor ma ani na chvíľu nenechá na pokoji.“

„Vášnivý,“ vzdychne Agneta a pustí sa do jedla.

„Obetoval by som pol zadku, keby som to napísal,“ odvetí Bernard a vypije jej šampanské.

„Si úžasný spisovateľ.“

„Občas.“

Agneta si utrie ústa ľanovým obrúskom, prejde poštu v telefóne, zatiaľ čo Bernard vezme nové dva tanieri s tatárskym biftekom, kaparami a dijonskou horčicou.

„Bernard, naozaj, toto je hrozne milé,“ pokúsi sa mu pozrieť do očí. „Milujem tatársky biftek, no nechcem jesť veľa mäsa. Chcem, aby si sa porozprával s Hugom, tak ako si mi sľúbil.“

„Včera sa to nepodarilo,“ povie a do dvoch menších pohárov naleje české pivo.

„Včera, predvčera, každý deň...”

„Ja viem,“ zašepká Bernard.

„Čo by si povedal sám sebe v tvojej srdcovej rubrike?“ spýta sa Agneta.

„Vezmite si brokovnicu a otvorte ústa.“

„Ale naozaj.“

Vzdychne a sadne si.

„Bernard, nestačí pripraviť luxusné raňajky pre Agnetu,“ odvetí.

„Nielen.“

„Neverím, že požaduje, aby si sa cez noc zmenil, no musí cítiť, že spravíš prvý krok správnym smerom. Potom jej kúp ruže a šampanské.“

„Lebo to je tvoj spôsob, ako ubziknúť,“ vysvetľuje Agneta. „Hoci Agneta je rada, že dostane kvetiny a tak ďalej.“

„Ona musí pochopiť, že tvoje slová o láske zodpovedajú pravej láske, že si lojálny a na jej strane, keď sa tvoj syn správa hlúpo... aby sa cítila plnohodnotným členom rodiny,“ uzavrie vážne.

Agneta si nasadí náušnice a myslí na včerašiu večer. Na to, ako si vzala desať miligramov Inderalu, aby nebola nervózna. Bernard vie, že občas berie betablokátory, keď ju čaká dôležité stretnutie, nie však, že s tým začala aj vtedy, keď jeho syn večeria doma.

Bernardov syn Hugo sedel minulý večer naklonený nad taniere, ľavou rukou si držal spletené vlasy a vidličku dvíhol k ústam.

„No, v každom prípade som sa uchádzal o prácu v časopise KULT Magasin, veď vieš,“ oznámil a prežúval s otvorenými ústami. „Pôjdem do Uppsaly a stretnem sa s redakciou zajtra pri obede.“

„Bravo, to ti otvorí dvere,“ radoval sa Bernard.

„Neviem, zdá sa mi trochu sebecké sedieť tam a vypúšťať samé frázy a...”

„Buď iba sám sebou,“ prerušila ho Agneta. „Dokážeš to, máš rád knihy, ukáž im to, to je všetko, čo potrebujú vidieť.“

„Aj tak tú prácu nedostanem,“ vzdychol a pozrel do telefónu.

„Urob to čo najlepšie,“ vyzval ho Bernard.